

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 402/2021
11.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из Републике ..., ..., ..., кога заступа пуномоћник Владан Готовац, адвокат из ..., .../..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 16 У 8000/20 од 14.10.2021. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Управом за јавни дуг, у предмету неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној дана 11.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба подносиоца захтева поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг број ...-.../...-... од 02.03.2020. године, којим је одбачена као неблаговремена пријава потраживања коју је поднео АА, овде подносилац захтева за преиспитивање судске одлуке, заведена под бројем ...-.../...-... . Ставом другим диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде правила поступка које је од битног утицаја на решење ове управне ствари и повреде закона, другог прописа и општег акта, подносилац понавља наводе тужбе и тврди да ни на један начин није могао раније да сазна за јавни позив за пријаву потраживања по основу девизне штедње јер живи у руралном подручју, не чита новине и не користи интернет. Указује и да пропуштањем рока не може да изгуби право на пријаву потраживања старе девизне штедње јер у ситуацији кад је одвајао одређену своту новца и полагао га као своју штедњу он на повраћај истог није могао изгубити право. Наиме, његов новац се налази у буџету Републике Србије, а рок за подношење пријаве прописан Законом о старој девизној штедњи није од значаја за остваривање предметног права. Предлаже да Врховни

касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине а тражи и накнаду трошкова поступка.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је по оцени Управног суда одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбацио као неблаговремену пријаву потраживања тужиоца по основу девизне штедње и за своју одлуку је дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему као правилне прихвата Управни суд. Ово стога што из списка предмета и разлога образложења оспореног решења, а што се тужбом и не спори, произлази да је тужилац на основу јавног позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње објављеног дана 23.02.2017. године у високотиражним дневним листовима који се дистрибуирају на целој територији бивше републике СФРЈ (ближе наведеним у образложењу оспореног решења) и на званичним интернет презентацијама туженог, Агенције за осигурање депозита и Народне банке Србије и у „Службеном гласнику Републике Србије“ број 13/17 од 24.02.2017. године, пријаву потраживања, која је евидентирана под бројем ...-.../...-... поднео дана 04.02.2020. године. Стога је тужени орган, на предлог Комисије за израду предлога о утврђивању права на исплату девизне штедње, применом члана 16. став 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, донео оспорено решење. Наиме, како је рок за подношење пријаве почео да тече објављивањем позива дана 23.02.2017. године, а сагласно члану 11. став 1. наведеног закона истекао дана 23.02.2019. године, то је, по оцени Управног суда, правилан закључак туженог органа да је пријава поднета по истеку рока од две године од дана објављивања позива и да је стога треба одбацити као неблаговремену. Управни суд је у побијаној пресуди оценио да нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења наводи тужбе којима се указује на разлоге због којих тужилац није могао да у законом прописаном року благовремено поднесе пријаву потраживања. Ово са разлога што је позив за подношење пријава потраживања по основу девизне штедње тужени орган објавио у складу са одредбом члана 10. ст. 1. и 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, из чега следи да је, без било каквих ограничења, био јавно доступан и прецизан у погледу рока у коме се може поднети пријава потраживања, а који рок је предвиђен и чланом 11. став 1. наведеног закона, такође објављеног у „Службеном гласнику РС“. У вези са изнетим суд указује и на устаљену праксу Европског суда за људска права према којој начело законитости, које се односи и на квалитет закона, подразумева да закон треба да буде адекватно доступан и предвидљив – формулисан са довољно прецизности да појединцу омогући да, у мери која је разумна у датим околностима, предвиди последице које одређена радња може имати (видети *The Sunday Times против Уједињеног Краљевства (број 1) пресуда од 26. априла 1979. године, серија*

А број 30, стр. 31, став 39;). Имајући у виду изнето Управни суд налази да је тужилац пропуштањем да поднесе пријаву потраживања у довољно јасном и предвидивом законском року, из разлога на које се позива, довео себе у ситуацију да његова пријава буде одбачена као неблагоприятна, са ког разлога нису основани наводи тужбе да пропуштањем рока не може да изгуби право на пријаву потраживања старе девизне штедње. Ово из разлога јер се ради о преклузивном року чијим протеком се губи право на предметно потраживање.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је донета без повреда правила поступка и уз правилну примену закона. Побијаном пресудом су оцењена сва питања и околности које су могле бити од утицаја на законитост оспорене одлуке и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози које у свему прихвата и овај суд.

Одредбом члана 10. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ („Службени гласник РС“ бр. 108/16, 113/17 и 52/19), прописано је: да ће ради утврђивања права из члана 9. овог закона, управа објавити позив за пријаву потраживања по основу девизне штедње у „Службеном гласнику Републике Србије“ и у по једном високотиражном дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ (став 1); да ће се позив из става 1. овог члана објавити и на званичним интернет презентацијама Министарства финансија, Управе, Агенције за осигурање депозита и Народне банке Србије (став 2).

Одредбом члана 11. истог закона прописано је да се пријава потраживања може поднети у року од две године од дана објављивања позива у дневном листу који се дистрибуира на целој територији бивше републике СФРЈ из члана 10. став 1. тог закона (став 1), а да се по истеку рока из става 1. овог члана губи право на потраживање по основу неисплаћене девизне штедње из члана 1. овог закона (став 2).

Према одредби члана 16. став 2. истог закона, управа одбацује пријаву потраживања, између осталог и ако је пријава неблагоприятна.

Како је рок за подношење пријаве потраживања почео да тече објављивањем позива за пријаву потраживања дана 23.02.2017. године и, сагласно цитираном члану 11. став 1. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, рок истекао након две године, дана 23.02.2019. године, те како је тужилац пријаву потраживања поднео дана 04.02.2020. године, Врховни касациони суд је нашао да је правилна оцена туженог органа и Управног суда да је пријава потраживања тужиоца неблагоприятна.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева да подносилац ни на један начин није могао раније да сазна за јавни позив за пријаву потраживања по основу девизне штедње зато што живи у руралном подручју, не чита новине и не користи интернет, па је

нашао да су без утицаја на другачију оцену оспореног решења и побијане пресуде јер се ради о довољно дугом двогодишњем законском року за подношење пријаве.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Како је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 87/18) одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 11.02.2022. године, Узп 402/2021

Записничар
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић